

Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

ZTRACENÁ SLEPIČKA

Marie Kratochvílová

Ztratila se nám slepička
a se slepičkou vajíčka.
Chocholka naše ztracená
snášela vejce do sena.

Potají zobat chodívala,
vajíčka bílá zahřívala —
a jednou ráno do vrátek
přivedla hejno kuřátek.

PÍŠŤALIČKA

Oldřich Syrovátka

Uděláme píšťaličky,
píšťaličky z proutí,
přivoláme vlaštovičky
z předaleké pouti.

Pískej, pískej, píšťaličko,
ať se jaro vrátí,
zapískáme na tatínka,
oře na souvrati.

MARTÍNEK

Lucie Jiroňková

Vysoko v horách žije malý Martin.

Děti v údolí už dávno hrají kuličky, ale Martínek ještě hází Barykovi na záda sněhové koule. Jen zvolna roztaávají na horách závěje sněhu, které byly o vánocích tak vysoké jako chata Martinova tatínka. Chata stojí na rozcestí. V létě k ní po čtyřech cestách přicházejí pocestní s tlumoky na zádech a s turistickými holemi v rukou, usedají ke dvěma těžkým dubovým stolům uvnitř chaty, pijí limonádu a píší pozdravy na pohlednice. Kupují si u Martínkovy maminky štítky na hole a ruličky kyselých bonbonů pro osvěžení, které maminka zavírá do skleněné skřínky. Potom se lidé ptají na cestu ke Sněžce, zamávají Martínkovi — a zase přicházejí noví. V zimě se ze čtyř cest sjíždějí k chatě lyžaři. U dubových stolů si trou zkřehlé ruce a pijí horký čaj s citronovým kolečkem.

Zato na jaře je chata opuštěna. Martínek celý den nevidí jiného člověka než maminku — a maminka zas Martínka. Tatínek přichází od lanovky často až navečer.

Dnes zavál nad horami teplý vítr. Dnes po prvé po dlouhé zimě, dnes po prvé v životě půjde malý Martin sám tatínkovi naproti. Jen Baryk, silný bernardýn, veliký jako telátko, Martínka doprovodí. Pozorně sleduje klidnýma očima, jak Martin zastavuje gumovou holinkou stružky vody a ty si musí hledat nové cesty v rozbředlém sněhu.

Chlapec se psem prošli kolem obrovské horské chaty. I ta je tichá, jako by v ní nebylo človíčka. Jen Astra, bystrý černý dobrman, krátce štěkne Martinovi a Barykovi na pozdrav.

Před chlapcem se rozevřela pláň s několika menšími chatami. Martin

si zaclonil tmavé oči před jasnou oblohou. Vyhlíží tatínka.

Potom se otočí nerozhodně k Barykovi.

„Táta nejde. Vrátime se, Baryku, anebo . . . ?“

Vlahý vítr zavoněl lesem. Martino vi se nechce vracet, chce se mu utíkat dopředu a výskat si.

„Jdeme!“ poručil. Pes radostně vykročil. Míjejí opuštěné chaty.

„Táto! Táááto!“ zpívá si Martínek jen tak do větru.

„Táto!“ zazpíval najednou kdosi tam za chatou.

„Je tam táta!“ zaradoval se chlapec. Táta se schoval za chatou a napodobuje Martínka. Mění svůj hluboký silný hlas v Martínkův tenký. Martínek sešel s cesty a namířil k chatě. Zabořil se po kolena do bláta.

Baryk zůstal sedět na cestě. Potřásl dobrácky hlavou. Rozvážně, nehlučně vyštěkl. Chraptivě pobručuje.

Martínek pozná, že táta není na blízku. To by Baryk natáhl čenich daleko dopředu, to by tichounce kňučel, to by málo, sotva znatelně vrtěl silným ocasem. Martínek se za-

stavil. Jedna holinka se probořila do bláta, až ucítil na noze mokrý. Martínek se vrátil na cestu k Barykovi.

„Mámo!“ zavolal na zkoušku. „Mámo!“ opakuje po něm chata. Martínek sraštil čelo. Vypadá to, jako by se skrýval v chatě nějaký kluk a posmíval se mu. Ne, vypadá to spíš, jako by se Martínek posmíval Martínkovi. Snad to není začarovaná chalupa? Martínek začal schválně rozdělovat slova: „Klu-ku! Klu-ku!“

„Klu-ku! Klu-ku!“ hlaholí i Martínek za chalupou, v chalupě, u chalupy, na střeše — kdo to ví!

„Tááá-to!“ křikne Martínek.

Ale ozvěna nemá čas odpovědět. Její slabý, chlapecký hlásek přehluší jiný, zvučný, silný, který se rozléhá po horách:

„Martínkůůůů!“

Ve vysokých botách, v mohutném kabátě vychází z lesa statný muž. Martin zapomene na začarovanou chalupu. Rozběhne se, až kolem stříká bláto. Barykovy silné tlapy sledují chlapce. Pes natahuje čenich kupředu, maličko kňučí a pomalu, sotva znatelně pohybuje hnědobílým ocasem.

Když však mluví s mámou táta,
kdo má nejvíc hovorů?

„Proč je kočka mourovatá?
Kolik váží kilo zlata? . . .“

„Mlč teď!“

„Mami, tam je bláta!
Proč neprší nahoru? . . .“

„Mlč, Lído! Buď chvilku zticha!“
Ale Lídu ticho píchá.

ANI SLŮVKO

Jiří V. Svoboda

„Z čehopak je tahle snítka?
Bílá je a voňavá.
Nevíš, Lído?“ —

Ale Lidka
právě pozor nedává.
Cožpak má kdy na ta kvítka?

Musí přece říci Katce,
jak si hrála na zahrádce
a jak . . .

a jak . . .

a jak . . .

Lída,
ta se toho napovídá!

Ale když má něco říci,
je jak ryba na udici.

Nevydrží mlčet Lída,
ta se toho napovídá! . . .

Volá máma:

„Tak spát, mluvko!
Postel už je ustlaná!“

„Mami, já už ani slůvko
nepovím — až do rána!“

MUZIKANT

Miroslav Florian

To je nástroj — tenhle plot!
Když utíkám o závod,
hraji na něm kouskem dřeva
jako podle not.

Až mi bude deset let,
pak dostanu klarinet,
budu na něm zrána pískat,
jak mě těší svět!

PO DEŠTI

Věra Trojanová

U nás vždycky po dešti
chodníky se vyleští.
Na nich malá, někdy velká
blýskají se zrcadélka.

Slunce, oblak, strom i stín
ptají se vždy kalužin:
Zrcátka, jsme pěkní? kdo ví?
Kalůžinka všechno poví.

Také my jsme s mámou šli,
do zrcátka pohlédli.
Uviděli jsme tam sebe —
a pod námi kousek nebe.

BERUNKA

Olga Praždková

Neodcházej, berunko,
čekáme tu na slunko.
Až se deště utiší,
slunečko si pospíší.

Když to bude dlouho trvat,
prosíme tě, berunko,
budeme tu ještě čekat,
dolétni nám pro slunko.

ROZPUSTILEC

Jiří Bineš

Když se u Klasů mluví o Vášovi, maminka vrtí hlavou a vzdychá: „Je to takový rozpustilec, že mu není rovno!“ Ale táta se po každé usměje, cvrnkne prstem o štítek Vášovy čepičky a brání ho: „Kdepak rozpustilec! Váša je čipera kluk a hlavička chytrá!“ Syn zašilhá nejprve po mamce, pak po tátovi a nakonec se rozběhne, rozváže mámě zástěru a — uteče.

Jednou seděl na zápraží, poslouchal drozda, co se zrovna vrátil z jižních krajin, a chtěl se naučit jeho popěvek. Ale pořád mu to jaksi nešlo, drozdova písnička je náramně složitá a měňavá. Nechal toho tedy, a když se otočil do síňky a uviděl tam kočku, rozběhl se za ní, že jí přiváže na ocásek cedník, jestli se bude bát, až to za ní zaráchotí. On už měl takovou povahu: všechno musel prozkoumat, vyzkoumat, všemu chtěl sáhnout na zoubek. Jenže kočka skočila v kuchyni do okna, drcla do muškátu, květináč spadl na zem a rozbil se. Výzkumník

dostal bez řeči od maminky za ucho.

„A copak já za něco můžu? Přece to zavinila Micka! Co má co skákat oknem?!“

„Já tobě něco přivážu . . . ale na nos!“

Onehdy však Váša podnikl takovou věc, že si i maminku udobřil. To bylo tak:

Odpoledne byl u sousedů, trefovali se s Mirkem Vozdeckým tenisákem do starého hrnce na plotě. Mirek vedl osm ke čtyřem, Vášu to zlobilo; tak rád, tak strašně rád by byl vyhrál, ale tu vyběhl ze chléva pan Vozdecký:

„Mirku! Slyšíš! Honem jeď do Buchlovic pro zvěrolékaře! Stračena se nám nadmula.“

Mirek vyvedl z kůlny kolo a vyjel ze vrat jako závodník. Vždyť by Stračena mohla uhynout.

Váša se loudal za ním a na návsi si znenadání vzpomněl, že v tuhle dobu vyjíždívá od sběrný nákladní auto s mlékem. Šoféra i závozníka Váša

dobře znal. Jednou totiž uvázal k nárazníku provázek, a když ho zaháněli, povídá jim rozšafně:

„Já jenom auto držím, aby vám neujelo.“

„To jsi ale silák!“ uznal řidič. „Šedesát koní udržíš a ani se u toho nepotíš!“ A když za nimi přišel Váša po druhé se sáněmi, vzali jej až na kopec k zastávce autobusů, dokonce si směl zatroubit na husy, i otočit vypínačem směrových šipek . . .

A teď, když si na návsi na ně vzpomněl, chtěl zavolat na Mirka, ale ten už by ho neuslyšel. Rozutíkal se tedy ke sběrně — a měl štěstí. Mlékaři zrovna nasedali do řidičské budky a sotva Vášu zahlédli, volali:

„Chceš se zase svézt? Dneska nic! Auto jsi nám nedržel, a . . . Bez práce nejsou koláče!“ Ale jakmile jim Váša vysvětlil, co se stalo u Vozdeckých, závozník jej vtáhl k sobě do auta — a v Buchlovicích byli o půl hodiny dříve než Mirek na kole. A to jel ještě polní cestou, kudy je to blíž.

Váša chtěl na něho počkat, ale pan zvěrolékař mu povídá: „Tak co,

rytíři, svezeš se se mnou?“ Váša byl rád, že je rytíř, a kdopak by neměl radost, když se může posadit do tudora? A ne dozadu — dopředu! Pan zvěrolékař zapnul radio, a než dechovka přehrála pochod, valčík, polku a mazurku, byli na kopci u zastávky autobusů. Odtud je to do vesnice už pouhý skok.

Jenomže doma se maminka do Váši pustila: „Kde se zase touláš, co! To už nevíš, žes měl jít housatům na kopřivy?“ Váša se za mamincinými zády potouchle usmál a myslel si: „Však počkej, mami, ty budeš koukat, až se dovíš . . .“ Ale nahlas neřekl nic. Sebral košík, starou rukavici a šel ke zvoničce. Tam je žahavek plná strouha . . . Když se vrátil, doma již věděli, že pomohl sousedům zachránit kravku.

„Vidíš, mami,“ povídal taťka. „Mirkovi nenapadlo jít za mlékaři. A je o dva roky starší než Váša!“

„A stejně je to rozpustilec!“ nedala se maminka. Obočí měla stažené, jako by se ještě pořád hněvala, ale její ústa se smála . . .

ROZPOČITADLA

(Národní z Polabí)

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
pod kovárnou roste květ.
Dítě pláče, bude den,
nemluvnátko, vyjdi ven!

—

Byla ryba u potoka,
měla v hubě klíč;
než tam přišla panímáma,
byla ryba pryč!

—

Zámečníček nese klíček
do městečka — cvrnk!
En ten týny,
já viděl líný,
ještě k tomu kočku,
jak žere čočku.

—

Enyky, benyky,
nemastné knedlíky.
Kdo si je omastil,
ať si je sní!

DĚTSKÝ MLÝNEK

Vlastimil Maršíček

Co to pleská, tluče, klepe?
Je to datel nebo čáp?
Nemám přece oči slepé:
mlýnek je to — klapy, klap.

Do náruče vodu chytá,
hned ji pouští vesele.
Pytel pšenky, pytel žita
ve chvíliče semele.

HRAJEME SI NA POTŮČKY

Jiří Schwertner

Honem na ramena ručky,
budem si hrát na potůčky.
Z potůčků je řeka —
nač ta řeka čeká?

Čeká, čeká na sluníčko,
mráz na ni dal bílé sklíčko.
Jen co přejde mráz,
rozběhne se zas.

ZAJÍČEK A VOSY

František Branislav

Zajíček skákal vesele,
utíkal na mez z jetele.

Tam šlápl vosám do hnízda.
Vosa na vosu zahvívá.

Vylétly honem s žahadly,
zajíčka aby dopadly.

Jako když za ním vystřelí,
schoval se rychle v jeteli.

HŘEBÍK

Sergej Antonov

Přes prázdniny školu důkladně opravili. Stěny tříd, zašedlé jako zaprášené listí, vymalovali žlutou barvou. Vybílili stropy, nalakovali tabuli, až se leskla, a nenašel bys na ní ani jedinou rýhu. Také lavice znovu natřeli.

Mnoho peněz a námahy lidé vynaložili, než školu takhle pěkně opravili.

Všechno bylo v pořádku, ale hned o první přestávce se stala taková nepříjemná a směšná příhoda. První vycházel z třídy Kolja Melnikov, u dveří o něco zakopl a upadl. Všichni kolem se rozesmáli. Rozesmál se i Geňka. Ale přišel ke dveřím — také zakopl a div že neupadl.

„Cha-cha-cha!“ smály se děti.

Soňa, která šla za Geňkou, smála se s ostatními. Ale i ona zakopla.

To už se děti shýbly a uviděly, že z jednoho prkna vylezl hřebík.

„To že je důkladná oprava? Povíдали!“ řekl mrzutě Kolja Melnikov a hladil si pravé koleno.

„Packalové!“ prohodil Geňka. „Ani hřebík neumějí jaksepatří zatlouct!“

A Soňa řekla:

„Musíme to povědět školníkovi Nikolaji Pavlovičovi. Ať to zatluče!“

Ale ke školníkovi nešla; procházela se s kamarádkami na ulici, kde svítilo sluníčko a na rohu prodávali zmrzlinu.

Na hřebík všichni zapomněli.

A o druhé přestávce, když se školáci po zvonění horempádem hrnuli ze třídy, Kolja Melnikov znovu zakopl a upadl.

Celá třída se dala svorně do smíchu. Spolu s ostatními se smál i Geňka. Ale sotva přišel ke dveřím, zakopl a upadl také.

Soňa, která šla zase za Geňkou, se rozesmála. Ale i ona zakopla.

Tu si všichni vzpomněli na hřebík.
„To že je důkladná oprava? Poví-
dali!“ řekl mrzutě Kolja Melnikov a
hladil si teď zas levé koleno.

„Packalové!“ prohodil Geňka.
„Ani hřebík neumějí jaksepatří za-
tlouct!“

A Soňa řekla:

„Musíme to povědět školníkovi
Nikolaji Pavlovičovi. Ať to zatluče!“

Ani teď však nešla ke školníkovi,
ale procházela se po školním dvoře.

Po přestávce, když se děti v jednom
chumlu vracely do třídy, Kolja Mel-
nikov hřebík opatrně obešel. Geňka
i Soňa jej také obešli.

Ale Vasja Ptachin šel přímo.

„To že je důkladná oprava? Poví-
dali!“ řekl jako by někoho napodobo-
val. „Packalové! Ani hřebík neumějí
jaksepatří zatlout! A školníkovi Ni-
kolaji Pavlovičovi to musíme povědět.
Ať to zatluče!“ A dělal, jako když
opatrně překračuje hřebík.

„Jé, hřebík už tu není!“ řekl na-
jednou kdosi. Všichni se shýbli a uvi-
děli, že prkno je pevně přibité a hře-
bík je až po samou hlavičku zatlučen
na své místo.

Děti se rozesmály a podívaly se na
Vasju Ptachina.

Ale Kolja Melnikov, Geňka a Soňa
se moc divili: Vasja přece ani jednou
nezakopl!

Z ruštiny přeložila L. D.

TULIPÁN

A. Janotová

Tulipánek, tulipán,
pročpak má dům dokořán?
Kdyby k němu včela chtěla,
aby ťukat nemusela.

Tulipánek, tulipán,
ve dne má dům dokořán,
kdyby k němu motýl chtěl,
aby čekat nemusel.

Na noc ale kalich stulí,
padne rosa a ta studí.
Nediv se mu, měsíčku,
že si zavře světničku.

JAK CHTĚL BÝT SEDLÁK STAROSTOU

Venkovan se svou ženou chtěli jíst kyšku, kysanou polévku. Že byli chudbní, povídá žena:

„Třeba hospodařit. Nesníme kyšku, ale prodáme ji a koupíme si za ni slepici, od slepice budou vejce, za vejce a slepici dostaneme husu, za husu a housata dostaneme kozu. Koza bude mít kozlata a za kozu a kozlata dostaneme jalůvečku.“

Sedlákovi se rada líbila i praví:

„Jalůvečka se otelí a bude z ní kráva. Krávu s teletem potom prodáme a koupíme domeček, abych mohl být starostou.“

„Dobře,“ praví žena, „ale až budeš starostou, abys chudým lidem nekřivdil!“

„Cože?“ rozhněval se sedlák. „Jak oni mně, tak já jim dělat budu!“

Bouchl pěstí na stůl, až mísa s kyškou na zem spadla, rozbila se a kyška po zemi se rozlila. A bylo po kyšce, po slepici, huse a koze, krávě, po chalupě i starostenství.

*(Podle „Slezských pohádek a pověstí“ od
dr. Fr. Slámy)*

O LAKOMÉ SELCE

(Lidové vyprávění z Podkrkonoší)

Krakonoš chodíval daleko po kraji, zvláště chtěl-li nějakého lakotu ve světě napálit.

V kraji žila jedna selka a ta měla na výminku staré rodiče. A vždycky jí to bylo proti mysli, když jim měla plecháček mléka nebo nějaké vajíčko dát. Nadělala při tom řečí, jako když krocan hudruje, a nevěděla, kdy má přestat. Každé sousto takhle rodičům omluvila.

Jednou nese selka do Jičina na trh plnou nůšku vajec, zrovna pod ní hekala. Taková nůše už se něco pronese! Někde si cestou nad příkopem sedla a chvíličku odpočívá. Najednou, kde se vzal tu se vzal, stojí před ní nějaký pán, jako hrabě Šlik kdyby to byl, a povídá jí:

„Prodejte mi, panímámo, jedno — dvě vajíčka. Máte je prodat mně nebo až tam někomu.“

Tak mu je prodala. On si tam sedl na mezník blízko ní, klofne do vajíčka — „A hleďte! To máte nějaká vejce!“ — a vytáhl z něho zlatník. Klof do druhého!

A zase vytáhne zlatník. Selka zůstala koukat jako vejř, on jí dal za ně čtyrák a ztratil se mezi obilím.

Selka chvíličku čekala, ohlédla se na všechny strany, a když žádný nešel, začala do milých vajec klofat, a tluče je jedno za druhým. Už pod ní byla louže, že by v ní mohly kachny plavat. Rozbila je na padrt, ale zlatník ani jeden.

To měla za svou lakotu.

MLSNÝ KOZLÍK

Jiří Felix

V zoologické zahradě, ve výběhu malých kamerunských koz, hravě skotačil černý kozlík. Když se narodil, byl už takový černý. Říkali jsme mu čertík. Když mu bylo několik měsíců, koupili si ho ze státního statku. Doma, na statku, ho pustili volně. Kozlík skotačil po dvoře. Všude vlezl, všechno si zvědavě prohlédl. Zvláště kolem kolny se často točil. Bylo v ní mnoho pytlů. A každý plný zrní.

Jednoho dne byly pod kolnou tři pytle propíchnuté. Pod každým byla hromádka zrní, které se z děr sypalo ven. Správce dal pytle spravít. Druhý den však našel opět dva pytle roztržené. A třetí den zase dva.

„Který dareba to dělá?“ zlobili se na statku. Správci to vrtalo hlavou. Příští den se schoval blízko kolny. Najednou, kde se vzal tu se vzal, objevil se kozlík. Opatrně se rozhlížel a šup pod kolnu. Sehnul hlavu a ostrým růžkem napíchl pytel s ovsem. Chtěl si na ovsu pochutnat. Vtom však vyběhl správce. Kozlík už neměl čas utéci. Od té doby byl malý mlsoun zavřený a po čase se vrátil zase do zoologické zahrady.

ZAJÍC

Antonín Pojar

Běžel zajíc do Prachatic, chtěl si koupit na šaty, a jak cestou chroupal krajíc, ztratil čtyři dukáty.

Smutně sedí pod jabloní, nic mu není do smíchu. Bude letos jako vloni běhat v starém kožichu!

V LESE

Lubomír Balcar

V lese leží strom, porazil ho hrom. To vám byla rána! Byla při tom vrána. Rekla to své družce, čilé veverušce. Ta to řekla lani na zelené pláni. Od ní se ta slova dověděla sova. Ta prý to dál poví strýci tetřevovi. Ten to slíbil říci tetě bažantici. Ta s tím k sojce letí, ta zas ke káněti. Za maličkou chvíli všichni brebentili: V lese leží strom, porazil ho hrom!

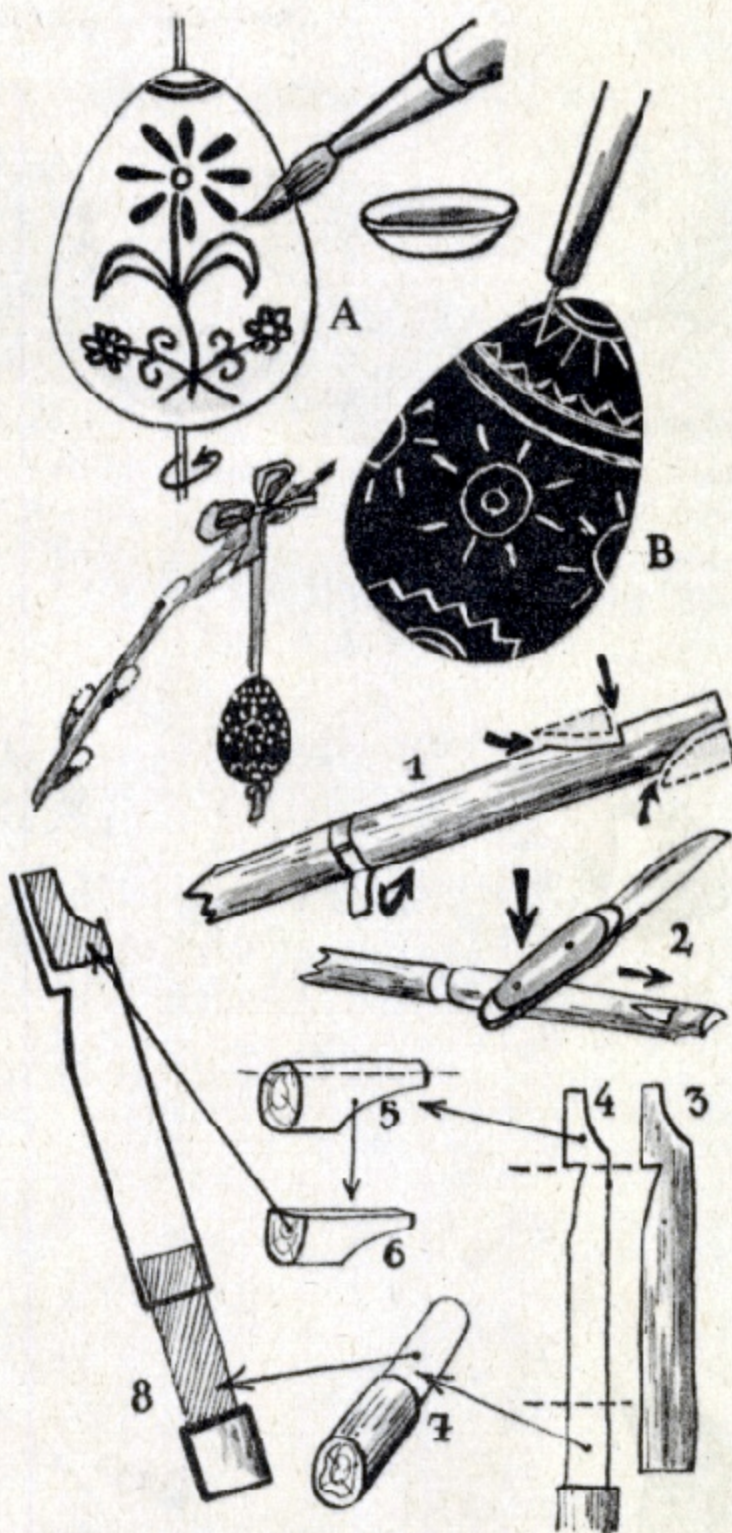
OTLOUKEJ SE, PÍŠTALIČKO...

Otloukej se, píšťaličko,
spala jsi už dost,
koho potkáš na tom světě,
hraj mu pro radost!

Od pradávna na jaře dělají chlapi z vrbového proutí píšťalky, pletou pomlázky a děvčátka zdobí vajíčka. I vaše maminky a tatínkové to dovedou, a tak vám rádi pomohou.

Na prvním obrázku vidíte kraslici. Je namalována vodo-
vými nebo temperovými barva-
mi na vejdu ne k. Vejdunek
děláme tak, že do vajíčka špend-
lítkem opatrně napícháme dvě
dírký a jednou z nich do va-
jíčka foukneme. Nezapomeňte
fouknout prudce a silně a hlav-
ně nad hrnčákem. Dírkami po-
tom prostrčíme špejli. To proto,
abychom mohli při malování
vajlíčkem dobře odtčít. Před ma-
lováním vajlíčko omyjeme octem
nebo mýdlovou vodou. Je totiž
mastné a barva by nám na něj
špatně chytala. Namalovaný
vzorek můžete natřít hadříčkem
namočeným v omastku. Uvaří-
me-li v kávě vajlíčko na tvrdo,
zbarví se jeho skořápka do
hněda. Perem, jehlou zabodnu-
tou v třísce, nožkem nebo špič-
kou pilníčku na nehty škrabe-
me do vajlíčka jednoduché vzory.
(B)

Píšťalka z vrbového proutku
dobře hřtá. Ovšem nesmíte ji,
chlapi, zapomenout domluvit
říkankou, kterou máte napsa-
nou na začátku našeho povída-
ní. Nejprve vrbový proutek na-
řízíme, tak jak je na obrázku
naznačeno (1). Otloukáním a
otáčením proutku slékneme
opatrně kůru (3). Zbude nám
holý bílý proutek (4). Z toho
uřízneme vložku do píšťalky
(5), kterou seřízíme, jak je
naznačeno na obrázku 6. Po-
tom píšťalku sestavíme (8). Je-
jí spodní část tvoří ucpávka (7).

Toto číslo ilustroval Zdeněk Kudělka.

Rídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Binec, Dr. J. Červenka, V. Chmelíř, O. Kryštofek, E. Kučerová, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. března 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Stěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 3 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Informace o předplatném dodá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

A - 07148

KDO SE SMĚJE NAPOSLED...

Kreslí Otakar Štembera

Honzík i Evička měli každý svůj záhonek. Řekli si, že si zasijí mrkev.

Oba se o své záhonky starali a když vyrazily ze země maličké klíčky, pečlivě je zalévali.

„Rostou moc hustě vedle sebe, musíme některé vytrhat, aby měly víc místa,“ řekla Evička a vyplela svůj záhonek. Ale Honzík se smál: „Kdepak, já chci mít mrkvi hodně!“

Evička okopávala půdu kolem každé rostlinky, ale Honzík měl záhonek příliš zarostlý. Okopal jen okraje.

A když mrkev zase trochu povyrostla, posmíval se Honzík Evičce: „Podívej se, můj záhonek vypadá jako prales! To bude úroda!“

Ale pak, když přišel konečně čas sklizně, Evička vytahovala ze svého záhonku veliké silné mrkve a Honzík — copak se mu to urodilo?